

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 23 του Αλωνάρι 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Αγόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 206

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΡΩΜΑΙΟ-ΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙ βραβεύμενο από διαγωνισμό του «Νουμά» (συνέχεια).
Α. Ε. Διάλογος.
Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ. Πυθάγου ΙΔ' Ολυμπιακής
Α. Π. Εικόνα Κράτους.
ΝΙΚΟΣ ΒΕΗΣ. John Schitt.
STINDBERG. Coram populo!
ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Οι ώρες της άγριης.
Μ. Κ. Ήπειρώτικα παναμύδια (τό είνερο).
ΤΙΜ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ. Η Γλώσσα.
Γ. ΑΦΚΕΡΙΟΣ. Μιά νύξη
Α. Μ. Έργα και Ημέραι - Κατακλόμε.
Α. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά - Νέα Έργα (Τό θέατρο του Οικονόμου - Αθανάσιος Διάκος - Τά Ρόδα της Ήπειρούς - Ο Φάλαξ).
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Α. Παλαμάς - Γ. Σ. Ζουφρός - Μητσης Κυλαμιάς - Γ. Περγιάλιτης - Σπ. Περούλης.
Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και πράγματα (Κατακλόμε τό Ρωμαίικο - Αήταρχος μετανάστης - Οι άδικημένοι - Ήθολογίες νεοουλισμένες - Τά μέτρα! .. - Βουλευτάδες και Δεσποινίδες - Η σωστή Γνώμη).
ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ. του κ. Krüger.
ΒΑΡΒΑΡΟΠАЗΑΡΟ - Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ - ΦΟΝΟΠАЗΑΡΟ - ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΑΔΕΣ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ (Πόλη)

ΕΙΚΟΝΑ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αντιγράφω απ' την «Ακρόπολη» της 3 Ιουλίου:
 «Θέλετε μια μικρή αλλά πρώτης τάξεως εικόνα του Έλληνικού λαού; Διαβάστε τὰ κατωτέρω.
 Σ' ένα μικρομαγαζάκι των Πατησίων έβλεπτο 5-6 χωρικοί και τεχνίται κ' ένας φοιτητής εκ μίξ νήσου του Αίγαίου και συνεζήτουν ό,τι συζητούν οι Ρωμιοί άμα συναντηθούν, δηλαδή περί των βουλευτών του τόπου των.
 - Ό Γ. μου λές έμένα. Τι λές άδερφέ, είναι ό καλύτερος βουλευτής που είδε ή έπαρχία μας Βουλευτής που άγαπάει τον τόπο και έργαζεται γι' αυτόν. Βουλευτής που δίκαια έχει τή θέση που έχει στην Βουλή.
 - Καί τί έκαμε, καίμινε, που μάς τον παινεύεις τόσο!
 - Τι έκαμε λέει! Νε γιά να μη σου πώ πολλά. Τρία άδέρφια είμαστε ήμεις και τὰ τρία τὰ διώρισε. Τόν ένα έργόμισθο μάλιστα...
 - Τό Μανωλάτσι δέν τον γλύτωσε από τό λαθραίο; διακόπτει τρίτος.
 - Του Παπα Γιάννη τό παιδί δέν τό έξήρσε από τό στρατό; προσθέτει τέταρτος.
 - Τι λές, άδερφέ! Βουλευτής με τὰ όλα του, μάλαμα!
 Καί ή άπαρίθμησης των έθνοσωτηρίων χαρισμάτων του βουλευτού έξηκολούθησε επί μακρόν.

Δυστυχισμένη Έλληνική λαέ πώς σε κατήντησαν. Ή άτιμία, ή κλεψιά, ή θεσιθηρία. ή καταστρατήγησις κάθε νόμου και ή ρεμούλα των κοινών σουργωμάτων (!) να είναι τό μόνον ιδεώδες σου, ή μόνη έλπίς σου, τό μόνον καύχημά σου. ή καταγωγή σου, ή σκέπη σου...»

Σάν κι αυτή τήν κουβέντα, που αναφέρει ή «Ακρόπολη», δέν πιστεύω να βρίσκονται πολλοί Ρωμιοί, που να μην άκουσαν κάμποσες, κι όλοι ξέρουμε πώς τέτοιο βουλευτή έχει γιά πρότυπο ό λαός αυτός που πουλάει τήν ψήφο του. Κι όταν πάλε ό βουλευτής μπορεί και κάνει τὰ θελήματτα των ψηφιστάδων του, έχει άπειρίοριστη άδεια κι αυτός και πάρα πάνω απ' αυτόν οι διάφορες έξουσίες να κάνουν με τή σειρά τους ό,τι θείνε και να τρώνε όσα θείνε, γιάτι κλέφτω-κλέφτεις είναι τής συμφωνίας οι όροι. Ή κλεψιά στις δημόσιες θέσεις κατήντησε στο Ρωμαίικο να θεωρείτε πολύ φυσικό πράμα και δι' μάς πολυπειράζει στο στομάχι, γιάτι ό κάθε βρωμορωμιάς συλλογιέται πώς κι αυτός τὰ ίδια θάκανε στον τόπο του κλέφτη. Σ' ένα γαλατάδικο λαϊκό άκουσα κ' έγω τις προάλλες μια σχετική όμιλία. Δέ θυμάμαι καλά, μα θαρρώ ό λόγος εΐτανε γιά τον ύπουργό των Οικονομικών.

- Λές να σουφρώνη κι αυτός;

- Μα βίβαια, κάτι θα συμπίη. Κ' έγω θάκλεβα, να μουνα στή θέση του. Έσένα να σε χώνανε μέσα στα λεφτά, ήθελες να βγεις μ' άδεια χέρια; Θα κάνη και τό χρέος του, θα κλέψη κιόλας.

Άλληλέγγυα, βλέπετε, τὰ πράματα κι άναγνωρισμένη ή κατάσταση. Γι' αυτό κανένας δέν ενδιαφέρεται γιά τὰ δημόσια πράματα, τί γίνονται και πώς διοικούνται κι αν κλέβονται. Οι κυβερνήτες έχουν τόνονα πώς είν' υπεύθυνοι, μα δέν ξέρω να δίνουν ευθύνες σε κανένα γιά τό πώς μοιράζουν τις διάφορες πηχτες του προϋπολογισμού στους φίλους των, ούτε γιά ποιά λόγο τίποτα όρθό δέ μένει σ' αυτό τό κράτος, ούτε γιά τις διάφορες Σύμβουτες μ' έτσιρίεις που κάνουν, ούτε γιά τὰ στραβά κι άκριβά μαζί δημόσια έργα που γίνονται. Ένα πράμα μοναχά ξέρω, πώς αυτοί με τους φίλους των κανουν ό,τι θέλουν, κι ή βασιλική υπογράφει. Τις ευθύνες γιά τή διοίκησή τους τις δίνουν, φαίνεται, άναμεταξύ τους κι άμα πρόκειται γιά καμιά παραγγελιά ή σύμβαση μ' έταιρία ή κένα άλλο έργο δημόσιο, τις ευθύνες τις δίνουν οι μεσίτες κ' οι εργολάβοι στους ύπουργούς ή στους φίλους των κ' οι ύπουργοί στους μεσίτες και στους εργολάβους. Τό πώς δίνονται οι ευθύνες αυτές εξηγείται, θαρρώ, λιγάκι απ' τήν άκόλουθη ιστορία.

Σε κάποιο τούρκικο μέρος εΐτανε να γίνη ένα γιοφύρι αξίας 9 - 10 χιλιάδων λιρών κ' ή κατασκευή εΐτανε να δοθη σ' εργολάβο. Τέτοιοι παρουσιαστήσαν κάμποσοι και κόντεψαν ύστερ' από πολλές συζητήσεις να τελειώση ή συμφωνία με κάποιον απ' αυτούς. Ένας άλλος τότες έξυπνος πάει και τάζει στους άρμόδιους να κάμη με τό ίδιο ποσό, 8 χιλιάδες θαρρώ, τό έργο δίνοντας και στον καθένα τους από ένα στρογγυλό ποσό λίρες. Φυσικά εκείνοι άναγνώρισαν πώς ό καλύτερος εργολάβος εΐταν αυτός κ' ή συμφωνία έγινε άμέσως. Σάν τελείωσε τό γιοφύρι και πλερώθηκε ό εργολάβος, μόλις άρχισε να δουλεύη και γκαρέμισε. Φώναξαν τότες οι άφεντάδες άρμόδιοι τον εργολάβο να του ζητήσουν ευθύνες κ' άποζημίωση. Κι ό εργολάβος τις έδωσε τις ευθύνες. Αφού μάζεψε σε συμβούλιο όλους όσους δωροδόχησε, τους έβγαλε τό λογαριασμό: Τό γιοφύρι τό πήρα άπάνου μου γιά 8 χιλιάδες λίρες. Σ' έσένα, κ. δήμαρχε, έδωκα τόσα σ' έσένα, κ. Χασάνη, τόσα σ' έσένα, κ. Μεμέτη κλπ., τόσα τό όλο 5 χιλιάδες ύπόλοιπο 3 χιλιάδες. Τό γιοφύρι λοιπόν που σάς έφτειασα εΐταν 3 χιλιάδω. Λογαριασμός σωστός και βουβόι οι άρμόδιοι, μα κι ό τόπος δίχως γιοφύρι.

Απαράλλαχτα σάν τό τούρκικο αυτό γιοφύρι και τὰ πειότερο ρωμαίικα έργα. Δέ με ενδιαφέρουν τὰ τοπικά έμένα γιά να πώ λ. χ. πώς κι αυτό τό καμάρι τής Αθήνας, ό ήλεκτρικός Σταμάτης, είναι

